

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio Prima. De existentia Divinarum Relationum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

ubi definitur causa per ordinem ad actionem; sed actio, sive productio in divinis caret principio reali, à quo sit; ergo in divinis non datur ratio causæ, neque causati.

252. Dices 1. Causalitas debet produci *ut quo*, & causari ad hoc, ut illa mediante dicatur causatum illud, quod producit; ergo etiam productio in divinis dicetur producta *ut quo*, ut illa mediante Personæ, quæ producuntur, dicantur productæ; sed productio, quæ producitur *ut quo*, est causalitas; ergo Personæ, quæ illa mediante dicuntur productæ, dicuntur etiam causatæ. Respondeo negando primam consequentiam: sola enim productio, quæ simul est activa, & passiva, ut est in creatis, dicitur produci *ut quo*, & est causalitas, quæ mediante id, quod producit, dicitur causatum, & dependens: productio autem in divinis, cum solum sit activa, utpote carens principio reali, à quo sit, non est, neque potest dici producta *ut quo*, sicque neque causata; ac proinde ejus terminus non potest dici causatus.

253. Dices 2. Potentia Divina ad intra, ut supra diximus num. 28. non solum est ad Personas, sed etiam ad productiones; ergo non solum Personæ, sed etiam ipsæ productiones dicuntur productæ *ut quo*, quibus mediante ipsæ Personæ dicuntur productæ *ut quod*, & causatæ. Respondeo negando antecedens quoad secundam partem, si loquamur de productionibus activis, ad quas non est ad intra potentia realis, cum ipsæ productiones activæ sint indistinctæ, ad illud autem, quod est indistinctum non datur potentia realis, ut diximus loco citato.

254. Hinc colliges hujusmodi prædicata, nempe esse creatum, factum, sive effectum, & similia non posse dici de Personis Divinis. Primum patet, quia esse creatum dicit productionem ex nihilo; hoc autem non convenit Personis Divinis, ut patet ex prædictis d. 2. n. 37. sunt enim de substantia Personæ producens, & non ex nihilo. Secundum etiam patet ex Symbol. D. Athan. & Ecclesiæ, in quibus Filius, & Spiritus Sanctus dicuntur non facti. Patet etiam ex supra dictis de prædicato causatum.

DISPUTATIO IV. De Relationibus Divinis.

SECTIO I.

De Existentiâ Divinarum Relationum.

NON erit de relationibus ad extra, quæ sunt in Deo, sive ut Creator, sive ut Dominus est creaturarum: tum quia de his jam alibi egimus cum Philosophis: tum etiam quia hæ sunt rationis, ut omnes communiter concedunt. Neque etiam hic in præsentis sermo erit de Relationibus similitudinis, identitatis, æqualitatis, &c. tum quia non sunt notionales, id est propriæ alicujus Personæ, licet

Tom. 1.

in Deo Trino reperiantur, sintque respectus, ut suo loco dicemus: tum quia non pertinent ad integritatem mysterii, sed illi jam constituto adveniunt. Solum igitur sermo erit de Relationibus ad intra notionalibus fundatis in originibus, tam activis, quam passivis: Pro quibus sit:

Difficultas 1. Utrum inter Personas Divinas dentur relationes reales? Affirmativè. Est de Fide. Ita D. Thom. 1. p. q. 28. a. 1. & q. 8. de potent. Magist. in 1. dist. 26. P. Valent. 1. p. q. 2. pun. 1. P. Molin. 1. p. q. 28. a. 1. P. Soar. lib. 5. cap. 1. n. 2. P. Vasq. 1. p. d. 114. cap. 1. P. Tanner. d. 4. q. 3. dub. 1. n. 7. P. Ruiz d. 9. sect. 1. P. Granad. tr. 3. d. 1. P. Arrub. 1. p. d. 99. cap. 1. n. 3. P. Arriaga d. 48. sect. 2. P. Martin. d. 26. sect. 1. P. Preposit. 1. p. q. 28. a. 1. P. Amicus d. 29. P. Alarcón. tr. 5. d. 3. cap. 1. n. 2. P. Compton. tom. 1. d. 52. sect. 1. n. 1. P. Rhodex tom. 2. d. 6. q. 2. sect. 7. §. 1. & omnes alii Catholici, inter quos est extra controversiam.

Probatur primò ex Scriptura, Conciliis, & Sanctis Patribus; Scriptura enim pluribus in locis appellat Personas Divinas nominibus significantibus hujusmodi respectus ad aliud, qualia sunt nomina Verbum, Spiritus Sanctus, Pater, & Filius; sic enim dicitur de prima, & secunda Persona Matt. 11. 27. Nemo novit Filium, nisi Pater. Et de secunda Joan. 1. In principio erat Verbum. Et de omnibus Matt. 28. 17. Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Et 1. Joan. 5. Tres sunt qui testimonium dant in Cælo, Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus; Verbum autem dicentis est verbum; & Spiritus spirantis est Spiritus; Pater verò, & Filius propriè significant relationes in creatis, sicque etiam in Divinis. Hoc expressius declararunt Concil. Tolet. 7. Pater, inquit, ad Filium, & Filius ad Patrem, & Spiritus Sanctus ad utrumque refertur. Ex infra. In relatione Personarum cernitur numerus. Idem sumitur ex 6. Synod. act. 11. Ex Concil. Lateran. cap. Firmiter. de Sum. Trinit. Ex Florent. sess. 18. & 19. ubi Personæ Divinæ dicuntur esse ad aliquid. Ex D. Nazian. orat. 3. de Theolog. D. Basil. epist. 43. D. Aug. lib. 5. de Trinit. cap. 8. & 9. ubi dicit, Solam substantiam & relationem propriè in Deo inveniri. D. Fulgent. Respons. 1. ad Arian. D. Ansel. lib. de Process. Spirit. Sanct. cap. 2. & 3. ex quo sumpta est illa propositio: Relatio in Deo multiplicat Trinitatem. Et, In Divinis omnia sunt unum, quando non obstat relationis oppositio, quod etiam habet Boët. lib. de Trinit. ergo &c.

Probatur secundò rationibus: Prima, quia ubi datur produciens, & productum realiter, necessarium danda est relatio realis fundata in ipsâ productione tam activâ, quam passivâ, sive ex parte utriusque extremi, si utrumque sit ejusdem rationis, & naturæ; sive ex parte unius tantum extremi, si sit diversi ordinis, & naturæ, ut patet in relatione creaturæ ad Creatorem, & Creatoris ad creaturam, illa enim est realis, hæc autem rationis; sed in divinis datur produciens, & productum realiter ejusdem ordinis, & naturæ; ergo etiam dabitur relatio realis.

Secunda. quia Personæ Divinæ, ut supra diximus, & infra dicemus constituuntur relationibus; ergo hæ sunt reales; neque enim possunt in se constitui aliquo rationis. Tertio, quia Personæ Divinæ, ut fides docet, distinguuntur inter se realiter; sed hujusmodi distinctio provenit ab oppositione reali; hæc autem consistit formaliter in relationibus, ut patet ex communi Theologorum proloquio: In Divinis omnia sunt idem, quando non obstat relationum oppositio; ergo in Deo dantur relationes reales. Confirmatur, quia Personæ Divinæ habent

Kk

habent oppositionem inter se, & ad invicem; ergo ad invicem habent relationem; oppositio enim formaliter est relatio.

Argues 1. ex Boëtio lib. 1. de Trinit. cap. 6. ubi dicit, *Cetera pradicamenta convenire Deo secundum substantiam*; Ad aliquid verò nullo modo de ipso pradicari; ergo &c. Respondeo Boëtium dicere non pradicari de Deo *Ad aliquid diversum in Natura*: sicut quando dicit, relationes *ad intra* esse ejusdem ad se ipsum, intelligendus est in sola Natura, in qua Personæ sunt idem; non autem in relationibus, in quibus sunt diversæ, quæ diversitas, & distinctio sufficit, ut ad invicem referantur per relationes reales; sicut sufficit, ut detur produciens, & productum realiter.

Argues 2. Aliqui ex Patribus appellant Relationes Divinas nomina Relationum; ergo intelligunt in Deo *ad intra* non dari veras Relationes, sed solum nomina. Respondeo Patres appellare nomina Relationum, sicut appellant nomina Personarum: Unde sicut per nomina Personarum intelligunt veras & reales Personas; ita etiam per nomina Relationum veras & reales relationes intelligunt.

Argues 3. Deus nominatur Creator *ad extra* per solam relationem rationis; ergo etiam per solam relationem rationis denominabitur produciens *ad intra*. Respondeo negando consequentiam, diversa ratio est, quia esse Creatorem (idemque est de pradicato *Dominus*) in actu secundo respectu termini realiter producti, & existentis, est pradicatum Deo contingens, sicque potest provenire ab extrinseca denominatione creaturæ, & sola relatione rationis; siquidem Deus intrinsece mutari non potest; mutaretur autem, si aliquid intrinsecum reale in se de novo reciperet: at verò esse produciens, & productum; Patrem, & Filium; Spiratorem, & Spiratum sunt pradicata essentialia Personarum, ut Personæ sunt; non autem potest eis ut sic convenire, quod eis non sit intrinsecum, & reale; ac proinde reales, & intrinsecæ sunt eis ipsa pradicata, sive relationes.

Instabis: Deus denominatur Creator realiter per actionem creativam, quæ est realis productio; ergo etiam denominabitur Creator realiter per relationem Creatoris in ipsa actione fundatam. Respondeo negando consequentiam; Deus enim per actionem creativam denominatur Creator fundamentaliter; formaliter autem per relationem Creatoris, non realem, sed rationis: tum ob rationem proximè factam: tum etiam quia ad relationem realem opus est, quod extremum ab illa denominatum ordinetur ex se realiter ad aliud, & ipsum aliud postulet ad aliquid sibi intrinsecum, saltem relativum; hoc autem non datur in Deo respectu creaturarum; datur tamen in una Persona Divina respectu alterius.

Argues 4. Relatio realis, ut talis sit, debet habere fundamentum remotum reale, & realiter distinctum à termino, prout alibi diximus; sed in Divinis fundamentum remotum relationis, nempe Natura Divina, non ita distinguitur à termino; ergo &c. Respondeo primò majorem quoad secundam partem esse veram in creatis, non ita in Divinis; diversa ratio est, quia relationes in creatis solum dantur ad referenda fundamenta, & extrema; non autem ad ipsa extrema constituenda: at verò in Divinis Relationes constituunt extrema relata, nempe personas, sicque possunt fundari remotè in eadem Natura, cum quo stat, quod extrema sint diversa. Respondeo secundò, Relationes

Divinas propriè non fundari in Natura Divina, licet cum illa identificentur; siquidem cum sint per se subsistentes, & constituentes Personas, non indigent fundamento, sed ipsæ per se sunt simul extrema, fundamenta, & relationes: at verò in creatis aliter se res habet, cum relationes requirantur ad referendum aliud à se diversum, ac distinctum.

Argues 5. Ens necessarium, quovis alio remoto, semper persistit, ac proinde est quid absolutum; sed Personæ Divinæ sunt ens necessarium; ergo etiam quid absolutum, & non relativum; relativa enim sine termino non possunt persistere. Respondeo majorem esse veram de ente necessario absoluto, non autem relativo. Si tamen velis etiam de relativo esse veram, dicendum est solum verificari de remotione alterius simpliciter diversi, atque distincti; aut alterius contingentis; quo pacto se non habent Personæ Divinæ; cum sint simpliciter necessaria, & indistinctæ naturæ.

Inferes: Ergo saltem dabitur ibi in divinis aliqua dependentia; siquidem relativum sine termino, à quo dependet, esse non potest. Respondeo negando illationem: inter relativa quidem datur mutua connexio, quæ longè aliud est à dependentia; hæc enim semper supponit prioritatem saltem naturæ; cum tamen relativa sint simul naturæ; illa autem prioritas non datur in Relationibus Divinis.

Difficultas 2. Utrùm Relationes Divinæ sint reales, non solum secundum esse *in*, sed etiam secundum esse *ad*? Certum est primò, ut alibi jam diximus in relationibus inveniri esse *in*, quo scilicet sum in subiecto, hancque rationem esse veluti genericam, & propriam accidentis, quod suum esse habet in subiecto. Secundò, hanc rationem, sive esse *in* reperiri in Relationibus Divinis, non quatenus dicit imperfectionem, sive dependentiam à subiecto, sed quatenus dicit modum essendi in Personis, sive in natura per identitatem: aut etiam quatenus dicuntur subsistentes in se ipsis. Tertio hanc rationem sine dubio esse realem in divinis, cum etiam talis sit in creatis. Quartò, præter hanc rationem *in* dari etiam in relationibus rationem *ad*, quæ est tendentia ad terminum, & ratio communis omnibus relationibus, imò illarum propria quidditas, & differentia relationis, cujus proprium est aliquid respicere, & esse ad aliud, de qua ratione hic est præsens difficultas: Pro qua:

Resolutio sit: Relationes Divinæ sunt reales, etiam secundum esse *ad*. Ita *P. Soar. lib. 5. cap. 1. n. 4.* ubi falsam dicit opinionem contrariam, *P. Ariana d. 48. sect. 2. n. 4. P. Tanner. d. 4. dub. 1. num. 11. P. Amicus d. 19. sect. 1. n. 3.* & alii supra citati. Probatur primò, quia differentia constitutiva, seu quasi constitutiva entis realis, quales sunt relationes divinæ, ut probavimus, debet esse realis, cum sit idem cum ipsa re, quam constituit; sed esse *ad* est differentia, quæ relationes constituunt in sua speciali ratione, & ab aliis entibus distinguuntur; ergo &c.

Secundò, quia respicere in Relationibus Divinis est effectus realis; ergo etiam forma, à qua procedit, qualis est relatio, etiam erit realis secundum suum esse formale; siquidem secundum illud præstat talem effectum. Tertio, quia si Relationes Divinæ non essent reales secundum esse *ad*, ipsæ Personæ Divinæ non constituerentur, neque distinguerentur realiter; siquidem non ita constituuntur, aut distinguuntur per absolutum, sed per relativum; sublato autem esse *ad*, nihil remanet relativum.

relativum; ergo &c. Quare, quia ratio ad includit rationem in; siquidem omnis gradus superior includitur in inferiori; sed ratio in est realis, ut diximus; ergo & ratio ad talis erit; maxime in Relationibus Divinis, quæ non distinguuntur realiter à Natura Divina, includuntur intrinsecè in Personis, illasque constituunt, ac distinguunt.

16. Oppositum tenent Caiet. 1. p. q. 28. art. 1. Cap. procl. in 1. dist. 22. q. 1. art. 3. pro quibus. Objicies 1. Ex D. Thom. 1. p. q. 28. art. 1. solum in prædicamento relationis invenitur aliquid secundum rationem; sed hoc non est esse in; ergo est solum esse ad. Respondeo D. Thomam in his verbis satis obscuris solum significare, ut ait P. Soar. cir. quod relatio sit magis apta, ut ad instar illius fingamus relationes rationis. Utrum autem possint etiam entia rationis secundum proportionem ad alia prædicamenta excogitari, non est hujus loci, jam enim alibi diximus.

17. Objicies 2. Esse ad est commune relationibus tam realibus, quam rationis; siquidem quælibet ad terminum refertur; sed quod est commune enti reali & rationis, non potest esse reale; alioqui jam ens rationis includeret aliquid esse reale; ergo &c. Respondeo primò negando majorem; nam esse ad conveniens relationibus realibus solum est reale; conveniens autem relationibus rationis solum est rationis.

18. Secundò esse ad convenire quidem relationibus tam realibus, quam rationis, non univocè, sed analogicè, ideoque in relationibus realibus esse reale, & in relationibus rationis esse quid rationis, quin ad invicem includantur; neque enim ens rationis includit aliquid reale, neque ens reale aliquid rationis.

19. Instabis: Omne accidens reale respicit subiectum; sed relatio secundum esse ad abstrahit à subiecto; sic enim solum respicit, & dicit ordinem ad terminum; ergo secundum esse ad non est realis. Respondeo negando minorem; relatio enim etiam secundum esse ad respicit subiectum, quatenus illud refert.

20. Difficultas 3. Utrum Relationes Divinæ sint transcendentales, an prædicamentales? Dico 1. Relationes Divinæ secundum suum conceptum implicitum, & confusum sunt transcendentales. Probatur, quia illa est relatio transcendentalis, quæ respicit terminum sub ratione alicujus muneris præstandi vel accipiendi; sed Relationes Divinæ prout sic consideratæ ita se habent; siquidem respiciunt terminos ut à se productos, & principia ut producentia; ergo &c. Confirmatur, quia Relationes Divinæ prout sic, aut sunt productiones, aut illius rationem ingrediuntur; sed omnis productio, sive causalitas respicit transcendentaliter terminum productum, & principium producentem; ergo &c.

21. Oppones 1. Omnis relatio transcendens est res simpliciter absoluta; sed Personæ Divinæ non distinguuntur absolutis, sed relativis, cum tamen distinguantur per relationes; ergo hæc sunt prædicamentales, & non transcendentales. Respondeo majorem esse veram de sola relatione, quæ est purè transcendentalis; aliter verò de illa, quæ ita est transcendentalis, ut simpliciter includat conceptum relativum prædicamentalem, ut sit in relationibus Divinis.

22. Oppones 2. Relatio transcendentalis videtur importare rationem dependentiæ; hæc autem non potest in Deo reperiri; ergo &c. Respondeo re-

lationem transcendentalem non importare dependentiam propriè dictam, sed solam connexionem essentialem, quæ in Deo non implicat, prout alibi diximus in Phys. cum de Omnipotentia, prout est relatum transcendens egerimus. Quod si hujusmodi connexionem essentialem dependentiam appelles, quæstio erit de nomine.

Oppones 3. Relationes Divinæ, licet prout sic non sint formaliter prædicamentales, tales tamen sunt virtute, quatenus in sua virtute continent ipsas actuales relationes prædicamentales; sed hoc sufficit nè tales respectus dicantur transcendentales, sive quid absolutum; ergo &c. Respondeo negando minorem; alioqui sequeretur, etiam Essentiam Divinam, quæ eminenter continet Relationes, non esse quid absolutum, quod tamen nullus dicit.

Oppones 4. Relationes creatæ, neque implicite sunt transcendentales; ergo neque tales erunt Relationes Divinæ. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia in Divinis Relatio non distinguitur perfecte à productione; maxime autem distinguitur in creatis.

Dico 2. Relationes Divinæ secundum suum conceptum expressum sunt veluti prædicamentales. Probatur primò, quia relatio purè transcendens est quid simpliciter absolutum, ut patet in materia, & forma; in potentia, & actu; sed Relationes Divinæ non sunt quid absolutum simpliciter; siquidem absoluta in Deo sunt cõmunia; Relationes autem quovis modo sumantur, sunt propriæ cujuscvis Personæ; ergo non sunt purè transcendentales, sed etiam veluti prædicamentales.

Probatur secundò, quia aut possumus loqui in sententia asserente relationem adæquatè se habere ex parte unius extremi; aut in alia asserente consistere adæquatè in utroque extremo, prout scilicet includit unum in recto, & aliud in obliquo, de quo jam in *Metaphys. tract. 5. d. 1. à n. 112.* Si primum, Paternitas v.g. non solum respicit Filium ut productio suum terminum productum, sed etiam refert Patrem, ut constitutum in esse Patris ad Filium, ut constitutum in esse Filii; siquidem cum sit Relatio Divina, & infinita, præstat modo perfectissimo quidquid præstat paternitas creata, & finita; sicque illum respicit ut terminum actualem in ratione termini perfectissimi. Et confirmatur, quia Relatio Divina sub conceptu Hypostasis constituit Personam, & sub conceptu productionis constituit producentem; ergo sub conceptu explicito Relationis respiciet terminum in ratione puri termini. Si dicatur secundum, Relatio prædicamentalis nihil aliud est, quam Paternitas v.g. dicta in recto, & Filiatio dicta in obliquo; sicut enim Pater intrinsecè est producentis ratione productionis activæ, & extrinsecè ratione productionis passivæ; ita etiam est Pater intrinsecè ratione Paternitatis, & extrinsecè simul ratione Filiationis; ergo &c.

Objicies 1. Relatio prædicamentalis est quid accidentale subiecto, à quo potest abesse, vel adesse sine illius corruptione; sed Paternitas (sicque de aliis) in divinis, neque est accidens, neque abesse potest à Persona, quam constituit; ergo &c. Respondeo solam relationem purè prædicamentalem, qualis est relatio creata, esse accidentalem, & posse abesse à subiecto sine illius corruptione; non ita verò relationem divinam, quæ etiam est perfectissima substantia constituens Personam, & participat perfectissimè esse relativum complectens tam rationem transcendentalem, quam

prædicamentalis, ut diximus.

28. Obijcies 2. Relatio prædicamentalis respicit terminum ut purum terminum, & non sub ratione alicujus muneris præstandi, & accipiendi; sed Relationes Divinæ respiciunt suos terminos sub ratione producentis, & producti; generantis, & geniti; spirantis, & spirati; ergo &c. Respondeo Relationem Divinam includere conceptum tum originis, tum Relationis, sub primoque esse transcendentali; sub secundo autem esse quasi prædicamentalem, & ut sic explicitè respicere terminum ut purum terminum.

29. Advertes primò, me supra dixisse, Relationes Divinas secundum conceptum expressum esse veluti prædicamentales; neque enim dicendæ sunt propriè, & rigorosè prædicamentales, cum non sint accidentia in prædicamento Relationis constituta. Secundò, Relationes Divinas quoad suam quidditatem adæquatam esse prædicamentales, & transcendentales, licet magis propriè dicendæ sint prædicamentales.

SECTIO II.

De existentia, & numero Relationum Divinarum ad intra.

30. **D**IFFICULTAS I. Utrum Relationes Divinæ habeant existentiam relativam sibi propriam, & distinctam ab existentia absoluta Naturæ? Affirmativè. Ita Medina 3. p. q. 17. art. 2. dub. 3. Zumel. 1. p. q. 28. P. Fons. lib. 5. Met. cap. 8. P. Soar. lib. 3. de Trinit. cap. 5. n. 4. & tom. 1. in 3. p. d. 11. sect. 2. indicantque Alens. 1. p. q. 44. Richard. in 3. dist. 1. art. 1. q. 2. Scot. in 1. dist. 11. q. 2. tenent etiam P. Tanner d. 4. q. 3. dub. 4. n. 10. P. Arrub. d. 104. cap. 3. P. Arriag. d. 49. sect. 2. P. Compton. tom. 1. d. 56. sect. 1. num. 10. P. Amicus d. 29. sect. 7. & alii. Probatur primò, quia Relationes Divinæ, ut condistinctæ ab Essentia habent suum proprium esse actuale; ergo etiam suam propriam existentiam, quæ est forma ponens formaliter in actu; alioqui dabitur effectus formalis sine causa formali.

31. Probatur secundò, quia Relationes Divinæ, ut condistinctæ ab Essentia terminant veram, & realem actionem: & Relatio Filii terminat unionem realem humanitatis ad Verbum; sed tam unio, quam actio realis immediatè terminantur ad existentiam; ergo &c. Confirmatur primò, quia Relationes Divinæ habent diversam quidditatem; ergo etiam diversam existentiam. Secundò, quia relationes creatæ habent diversam existentiam ab existentia naturæ, quam referunt; ergo etiam sic habebunt Relationes Divinæ. Tertio, quia Paternitas v. g. prout distinguitur ab Essentia, est veluti quædam forma Patris; ergo dat illi aliquod esse; sed hoc non est esse Essentiæ, nec potentiale; ergo actuale, & existentia. Quartò, quia Essentia, ejusque existentia non includitur in ratione, & conceptu formali ipsius Relationis, ut infra dicemus; ergo Relatio necessariò habet existentiam distinctam ab existentia Essentiæ; siquidem de ratione Relationis Divinæ est ipsa existentia, quam intrinsicè, & essentialiter includit.

32. Probatur tertio, quia existentia debet proportionari essentiæ, & quidditati rei, cum sit illius actus; sed existentia absoluta non proportionatur essentiæ relativæ; sicut neque existentia relativa proportionatur essentiæ absolutæ; siquidem exi-

stentia debet actuare essentiam juxta ipsius existentiam; existentia autem relationis est, ut actuatur existentia ordinatà ad aliud, sicut existentia rei absoluta est, ut actuatur existentia ordinatà ad se, cum existentia debeat contineri in ratione existentia quidditatis, utpotè illius actus adæquatus; quidditas autem relationis est ordinatà ad aliud; ergo &c. Confirmatur, quia accidens non potest existere existentia substantiæ, neque è contra; ergo neque relatio poterit existere existentia naturæ absoluta.

Oppositum tenent Capreol. in 3. dist. 11. q. 1. a. 3. ad 2. contr. 2. conclus. Caiet. 1. p. q. 28. art. 2. §. Corollarium est. Ferrar. 4. contr. gentes cap. 26. §. Attendendum 3. Egid. in 1. dist. 25. art. ult. ad 2. P. Vasq. 1. p. d. 126. cap. 2. ubi citat pro se D. Hieron. epist. 57. D. Aug. lib. 7. de Trinit. cap. 4. D. Thom. 3. p. q. 17. art. 2. ad 3. & q. 2. de potent. art. 6. & q. 1. art. 2. ad 11. P. Albertin. corollar. 9. ex prædicament. ad aliquid. P. Ruiz de Trinit. d. 15. sect. 3. pro quibus. Argues 1. D. Thom. 1. part. q. 27. art. 2. dicit, Essentiam, & Relationem habere idem esse: & locis supra citatis, Personas non distingui in esse, in quo subsistunt: non dari in Deo esse respectivum, sed absolutum: non esse distinguendum esse essentiali, & personale: neque relationem addere aliquod esse: neque Personas esse, nisi per esse Naturæ; ergo &c. Respondeo omnia illa loca intelligenda de esse absoluto simpliciter, & perfectissimo, sive per essentiam, quod quidem unum tantum est, & commune omnibus Personis, ut est ipsa Divina Essentia, & Natura: nos verò loquimur de esse, sive existentia relativæ, quæ non est esse simpliciter, sed cum addito, sicque non est perfectio simpliciter, ac proinde nihil mirum quod multiplex sit.

Argues 2. In divinis non admittuntur tres essentia, etiam cum addito, nempe relativæ; ergo neque tres existentia, etiam cum addito, nempe relativæ. Respondeo negando antecedens, si essentia idem valeat, atque ratio formalis, sive quidditas, sic enim possunt dici tres essentia cum addito, nempe relativæ: licet non possint ita dici absolute, & sine addito, cum prout sic supponit pro Natura, quæ est una tantum, sicut una, & eadem est existentia absoluta, quæ per existentias relativas non multiplicatur.

Argues 3. Relationes Divinæ solum virtualiter distinguuntur à Natura Divina; ergo per illius existentiam existunt. Respondeo negando consequentiam; existentia enim Naturæ, cum sit absoluta, est improporcionata, ut per illam existat, & actuatur quidditas relativa, qualis est quidditas relationum.

Argues 4. Si qualibet Relatio Divina haberet suam peculiarem existentiam, qualibet earum existentia esset imperfecta, & incompleta; hæc autem non est admittenda in Deo; ergo &c. Respondeo negando majorem; qualibet enim illarum existentia in suo genere est completa, & perfectissima, licet talis non sit in omni genere, qualis est existentia absoluta Naturæ.

Argues 5. Spiratio activa non habet specialem existentiam, sed per existentiam Paternitatis, & Filiationis existit; ergo etiam aliæ Relationes peculiare non habebunt existentias, sed existunt per existentiam Naturæ. Respondeo negando antecedens; nam spiratio activa habet diversam quidditatem actualem à quidditatibus aliarum Relationum, quæ intelligi nequit sine speciali existenti-